

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru modificarea și completarea Normelor metodologice de aplicare a Legii
nr. 571/2003 privind Codul Fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului
nr.44/2004

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.
Art. I - Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, aprobate prin
Hotărârea Guvernului nr. 44/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 112 din 6
februarie 2004, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum
urmează:

A. Titlul I "Dispoziții generale"

1. Punctele 1 – 41 se modifică și vor avea următorul cuprins:

"Codul fiscal:

[...]

Art. 7 - Definiții ale termenilor comuni

(1) În înțelesul prezentului cod, cu excepția titlului VI, termenii și expresiile de mai jos au următoarele
semnificații:

[...]

2.1 Orice activitate poate fi reconsiderată drept activitate dependentă dacă îndeplinește cel puțin unul
din următoarele criterii:

a) beneficiarul de venit se află într-o relație de subordonare față de plătitorul de venit, respectiv
organele de conducere ale plătitorului de venit și respectă condițiile de muncă impuse de acesta cum ar
fi:

atribuțiile ce îi revin și modul de îndeplinire a acestora, locul desfășurării activității, programul de lucru;

2

b) în prestarea activității, beneficiarul de venit folosește baza materială a plătitorului de venit, respectiv
spații cu înzestrare corespunzătoare, echipament special de lucru sau de protecție, unelte de muncă și
alte asemenea;

c) beneficiarul de venit contribuie numai cu prestația fizică sau cu capacitatea intelectuală, nu și cu
capitalul propriu;

d) plătitorul de venit suportă în interesul desfășurării activității cheltuielile de deplasare ale
beneficiarului de venit, cum ar fi indemnizația de delegare-detașare în țară și în străinătate, precum și
alte cheltuieli de această natură;

e) plătitorul de venit suportă indemnizația de concediu de odihnă și
indemnizația pentru incapacitate temporară de muncă, în contul
beneficiarului de
venit;

f) orice alte elemente care reflectă natura dependentă a activității.

2.2 În cazul reconsiderării unei activități ca activitate dependentă, impozitul pe venit și contribuțiile sociale obligatorii, stabilite potrivit legii, vor fi recalculate și virate, fiind datorate solidar de către plătitorul și beneficiarul de venit. În acest caz, se aplică regulile de determinare a impozitului pentru veniturile din salarii realizate în afara funcției de bază.

[...]

Norme metodologice:

1. Nu intră sub incidența prevederilor pct.2.1 și pct.2.2 ale alin.(1) al art.7

veniturile din profesii libere, desfășurate în mod independent, în condițiile legii.”

”Codul fiscal:

[...]

Art. 8. - Definiția sediului permanent

(1) În înțelesul prezentului cod, sediul permanent este un loc prin care se desfășoară integral sau parțial activitatea unui nerezident, fie direct, fie printr-un agent dependent.

(2) Un sediu permanent presupune un loc de conducere, sucursală, birou, fabrică, magazin, atelier, precum și o mină, un puț de țiței sau gaze, o carieră sau alte locuri de extracție a resurselor naturale, precum și locul în care continuă să se desfășoare o activitate cu activele și pasivele unei persoane juridice române care intră într-un proces de reorganizare prevăzut la art. 271.3

(3) Un sediu permanent presupune un șantier de construcții, un proiect de construcție, ansamblu sau montaj sau activități de supervizare legate de acestea, numai dacă șantierul, proiectul sau activitățile durează mai mult de 6 luni.

(4) Prin derogare de la prevederile alin. (1) - (3), un sediu permanent nu presupune următoarele:

- a) folosirea unei instalații numai în scopul depozitării sau al expunerii produselor ori bunurilor ce aparțin nerezidentului;
- b) menținerea unui stoc de produse sau bunuri ce aparțin unui nerezident numai în scopul de a fi depozitate sau expuse;
- c) menținerea unui stoc de produse sau bunuri ce aparțin unui nerezident numai în scopul de a fi procesate de către o altă persoană;
- d) vânzarea de produse sau bunuri ce aparțin unui nerezident, care au fost expuse în cadrul unor expoziții sau târguri fără caracter permanent ori ocazionale, dacă produsele ori bunurile sunt vândute nu mai târziu de o lună după încheierea târgului sau a expoziției;
- e) păstrarea unui loc fix de activitate numai în scopul achiziționării de produse sau bunuri ori culegerii de informații pentru un nerezident;
- f) păstrarea unui loc fix de activitate numai în scopul desfășurării de activități cu caracter pregătitor sau auxiliar de către un nerezident;
- g) păstrarea unui loc fix de activitate numai pentru o combinație a activităților prevăzute la lit. a) - f), cu condiția ca întreaga activitate desfășurată în locul fix să fie de natură preparatorie sau auxiliară.

(5) Prin derogare de la prevederile alin. (1) și (2), un nerezident este considerat a avea un sediu permanent în România, în ceea ce privește activitățile pe care o persoană, alta decât un agent cu statut independent, le întreprinde în numele nerezidentului, dacă persoana acționează în România în numele nerezidentului și dacă este îndeplinită una din următoarele condiții:

- a) persoana este autorizată și exercită în România autoritatea de a încheia contracte în numele nerezidentului, cu excepția cazurilor în care activitățile respective sunt limitate la cele prevăzute la alin. (4) lit. a) - f);
- b) persoana menține în România un stoc de produse sau bunuri din care livrează produse sau bunuri în numele nerezidentului.

(6) Un nerezident nu se consideră că are un sediu permanent în România dacă doar desfășoară activitate în România prin intermediul unui broker, agent, comisionar general sau al unui agent 4

intermediar având un statut independent, în cazul în care această activitate este activitatea obișnuită a agentului, conform descrierii din documentele constitutive. Dacă activitățile unui astfel de agent sunt desfășurate integral sau aproape integral în numele nerezidentului, iar în relațiile comerciale și financiare dintre nerezident și agent există condiții diferite de acelea care ar exista între persoane independente, agentul nu se consideră ca fiind agent cu statut independent.

(7) Un nerezident nu se consideră că are un sediu permanent în România numai dacă acesta controlează sau este controlat de un rezident ori de o persoană ce desfășoară o activitate în România prin intermediul unui sediu permanent sau altfel.

(71) Persoanele juridice române beneficiare ale unor prestări de servicii de natura activităților de lucrări de construcții, montaj, supraveghere, consultanță, asistență tehnică și orice alte activități, executate de persoane juridice străine sau fizice nerezidente pe teritoriul României, au obligația să înregistreze contractele încheiate cu acești parteneri la organele fiscale competente, potrivit procedurii instituite prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală. Contractele încheiate de persoane juridice române cu persoane juridice străine sau persoane fizice nerezidente pentru activități desfășurate în afara teritoriului României nu fac obiectul înregistrării potrivit prezentelor dispoziții. Pentru încadrarea ca sediu permanent a unui șantier de construcții sau a unui proiect de construcție, ansamblu ori montaj sau a activităților de supraveghere legate de acestea și a

altor activități similare, se va avea în vedere data de începere a activității din contractele încheiate cu persoanele juridice române beneficiare sau orice alte informații ce probează începerea activității. Perioadele consumate pentru realizarea unor contracte conexe care sunt legate în mod direct cu primul contract ce a fost executat se adaugă la perioada care s-a consumat la realizarea contractului de bază.

(8) În înțelesul prezentului cod, sediul permanent al unei persoane fizice se consideră a fi baza fixă.

Norme metodologice:

2. Termenul "loc prin care se desfășoară integral sau parțial activitatea" acoperă orice fel de clădiri, echipamente sau instalații utilizate pentru desfășurarea activității nerezidentului indiferent dacă acestea sunt sau nu utilizate exclusiv în acest scop. Un loc de activitate există și acolo unde nu sunt construite sau nu sunt necesare clădiri pentru desfășurarea activității nerezidentului, ci dispune doar de un spațiu. Nu este important dacă clădirile, echipamentele sau instalațiile sunt deținute în proprietate, sunt închiriate sau se găsesc în alt fel la dispoziția nerezidentului. Un loc de activitate poate fi constituit de o tarabă în piață sau 5

locul de activitate poate fi situat în clădirea unei alte societăți, atunci când un nerezident are în permanență la dispoziție anumite clădiri sau părți ale acestora, deținute în proprietate de altă societate.

3. Este suficient ca un nerezident să aibă la dispoziția sa un spațiu utilizat pentru activități economice pentru ca acesta să constituie un loc de activitate, nefiind necesar nici un drept legal oficial de utilizare a respectivului spațiu.

4. Deși nu este necesar nici un drept legal oficial de utilizare a unui

anumit

spațiu pentru ca locul respectiv să constituie sediu permanent, simpla prezență

a unui nerezident într-o anumită locație nu înseamnă că locația respectivă se

găsește la dispoziția aceluși nerezident. Acest principiu este ilustrat de următoarele situații în care reprezentanții ai unui nerezident sunt prezenți în

spațiile unei alte societăți:

a) Un vânzător care își vizitează cu regularitate un client principal pentru a

primi comenzi și se întâlnește cu directorul de achiziții în biroul acestuia. În

acest caz, clădirea clientului nu se află la dispoziția societății pentru

care

lucrează vânzătorul și nu constituie un loc fix de activitate prin care se

desfășoară activitățile nerezidentului. Cu toate acestea, în funcție de

situația

existentă se poate aplica alin. (5) al art. 8 din Codul fiscal pentru a considera că există un sediu permanent.

b) Un angajat al unei societăți cărui i se permite, pe o perioadă lungă de

timp, să utilizeze un birou în sediul unei alte societăți pentru a asigura

respectarea de către societatea din urmă a obligațiilor asumate prin contractul

încheiat cu prima societate. În acest caz, angajatul desfășoară activități

legate de obiectul primei societăți, iar biroul ce se găsește la dispoziția sa

în sediul celeilalte societăți va constitui un sediu permanent al angajatorului

său, dacă biroul este pus la dispoziția sa pe o perioadă de timp suficient

de

lungă pentru a constitui un "loc de activitate" și dacă activitățile efectuate

acolo depășesc activitățile precizate în alin. (4) al art. 8 din Codul fiscal.

c) O societate de transport rutier care folosește zilnic o perioadă scurtă de

timp o platformă de livrare din depozitul clientului său, pentru a livra mărfuri

achiziționate de acel client. În acest caz, prezența societății de transport rutier la platforma de livrare este de scurtă durată și societatea nu poate considera că acel loc se află la dispoziția sa și constituie un sediu permanent al societății.

d) Un zugrav care, timp de doi ani, petrece trei zile pe săptămână într-o mare clădire de birouri ce aparține principalului lui client. În acest caz, prezența zugravului în acea clădire de birouri în care își desfășoară activitatea, respectiv zugrăvește, constituie un sediu permanent al zugravului.

5. Cuvintele "prin care" trebuie să se aplice în toate situațiile în care activitățile economice sunt desfășurate într-o anumită locație ce este la dispoziția societății în acest scop. Astfel, se va considera că o

societate angajată pentru pavarea unui drum își desfășoară activitatea "prin" locația în care are loc activitatea.

6. Locul de activitate trebuie să fie "fix", astfel încât să existe o legătură între locul de activitate și un anumit punct geografic. Nu este importantă perioada de timp în care o societate a unui stat contractant operează în celălalt stat contractant dacă nu face acest lucru într-un loc distinct, dar nu înseamnă că echipamentul ce constituie locul de activitate trebuie să fie efectiv fixat pe sol. Este suficient ca echipamentul să rămână într-un anumit loc. Atunci când activitățile economice ale unei societăți sunt deplasate între locații învecinate, pot exista dificultăți în a stabili dacă există un singur "loc de activitate". Dacă există două locuri de activitate și dacă celelalte condiții ale sediului permanent sunt îndeplinite, la fiecare dintre aceste locuri, societatea va avea două sedii permanente. Se consideră că există un singur loc de activitate atunci când o anumită locație, în interiorul căreia sunt deplasate activitățile, poate fi identificată ca formând un tot

unitar
din

punct de vedere comercial și geografic, în ceea ce privește activitatea respectivă. Acest principiu, poate fi ilustrat prin exemple:

a) O mină constituie un singur loc de activitate, chiar dacă activitățile pot fi deplasate dintr-o locație în alta în interiorul acelei mine deoarece mina respectivă constituie o singură unitate geografică și comercială din punct de vedere al activității miniere. Un "hotel de birouri" în care o firmă de consultanță închiriaza în mod regulat diferite birouri este considerat ca fiind un singur loc de activitate pentru acea firmă deoarece, în acest caz, clădirea constituie un tot unitar din punct de vedere geografic, iar hotelul este unicul loc de activitate al acelei firme de consultanță. O stradă pietonală, o piață deschisă sau un târg în care își fixează standul un comerciant reprezintă unicul loc de activitate al respectivului comerciant.

b) Faptul că activitățile pot fi desfășurate într-o zonă geografică limitată nu are ca rezultat considerarea acelei zone geografice ca fiind loc unic de activitate. Astfel, atunci când un zugrav lucrează succesiv în cadrul unei serii de contracte fără legătură între ele pentru mai mulți clienți diferiți, într-o clădire mare de birouri, fără să existe contract pentru un proiect complex de zugrăvire a clădirii, clădirea nu este considerată ca unic loc de activitate. Dacă însă, un zugrav efectuează, în cadrul unui singur contract, lucrări în toată clădirea pentru un singur client, acest contract reprezintă un singur proiect și clădirea în ansamblul său este un singur loc de activitate pentru lucrările de zugrăvit, deoarece constituie un tot unitar din punct de vedere comercial și geografic.

c) O zonă în care activitățile sunt desfășurate ca parte a unui singur proiect
ce constituie un tot unitar din punct de vedere comercial și care nu întrunește
aceleași condiții din punct de vedere geografic nu constituie un loc unic
de
activitate. Astfel, atunci când un consultant lucrează în diferite
sucursale
din
7

locații diferite în cadrul unui singur proiect de instruire profesională a
angajaților unei bănci, fiecare sucursală este considerată separat. Dacă
însă
respectivul consultant se deplasează dintr-un birou în altul în cadrul
aceleiași
sucursale, se va considera că el rămâne în același loc de activitate.
Locația
unică a sucursalei se încadrează în condiția de tot unitar din punct de
vedere
geografic, situație care lipsește în cazul în care consultantul se
deplasează
între sucursale aflate în locații diferite.

7. Deoarece locul de activitate trebuie să fie fix, se consideră sediu
permanent
dacă acel loc de activitate are un anumit grad de permanență. Se
consideră
astfel că, există un sediu permanent atunci când locul de activitate a
fost
menținut pe o perioadă mai lungă de șase luni. Astfel, activitățile a
căror
natură este repetitivă, în aceste cazuri, fiecare perioadă în care este
utilizat
locul de activitate trebuie analizată în combinație cu numărul de ocazii
în care
s-a utilizat respectivul loc, care se pot întinde pe un număr de ani.

Un loc de activitate poate totuși să constituie un sediu permanent chiar
dacă
există doar pentru o perioadă scurtă de timp. Astfel:

a) întreruperile temporare de activitate nu determină încetarea
existenței
sediului permanent. Când un anumit loc de activitate este utilizat numai în
intervale scurte de timp dar aceste utilizări au loc cu regularitate pe
perioade
lungi, locul de activitate nu trebuie considerat ca fiind de natură strict
temporară.

b) De asemenea, în situațiile în care un loc de activitate este utilizat pe perioade foarte scurte de timp de un număr de societăți similare conduse de aceeași persoană sau de persoane asociate. În această situație se evită considerarea locului de activitate ca fiind utilizat altfel decât în scopuri temporare de fiecare dintre societăți.

c) Atunci când un loc de activitate care a fost, la început, conceput pentru a fi utilizat pe o perioadă de timp scurtă încât nu constituia sediu permanent, dar este în realitate menținut mai mult, devine un loc fix de activitate și se transformă retroactiv în sediu permanent. Un loc de activitate poate de asemenea constitui un sediu permanent de la înființarea sa chiar dacă a existat, în practică, doar pe o perioadă scurtă de timp, dacă acesta a fost prematur lichidat datorită unor situații deosebite cum ar fi eșecul investiției.

8. Pentru ca un loc de activitate să constituie sediu permanent, societatea ce îl utilizează trebuie să își desfășoare integral sau parțial activitățile prin acel loc de activitate. Activitatea nu trebuie să fie permanentă în sensul că nu există întreruperi ale operațiunilor, ci operațiunile trebuie desfășurate cu regularitate.

9. Atunci când activele corporale, precum utilajele, echipamentele industriale, comerciale sau științifice, clădirile sau activele necorporale precum brevetele, procedurile și alte proprietăți similare sunt închiriate sau acordate în leasing unor terți printr-un loc fix de activitate menținut de o societate a unui 8

Stat Contractant în celălalt Stat, această activitate va conferi, în general, locului de activitate caracterul de sediu permanent. Același lucru este valabil și atunci când printr-un loc fix de activitate este furnizat capital.

Dacă o societate a unui Stat închiriază sau acordă în leasing utilaje, echipamente, clădiri sau proprietăți necorporale unei societăți a celuilalt Stat fără ca pentru această închiriere să mențină un loc fix de activitate în celălalt Stat, atunci utilajele, echipamentele, clădirea sau proprietățile necorporale închiriate nu constituie un sediu permanent al locatorului cu condiția ca obiectul contractului să fie limitat la simpla închiriere a utilajelor, echipamentelor. Acesta este și cazul când locatorul furnizează personal, ulterior instalării pentru a opera echipamentul, cu condiția ca responsabilitatea acestuia să fie limitată la operarea și întreținerea echipamentului sub conducerea, responsabilitatea și controlul locatarului.

Dacă personalul are responsabilități mai largi, cum ar fi participarea la deciziile privind lucrările în care va fi utilizat echipamentul sau dacă operează, asigură service, inspectează și întreține echipamentul sub responsabilitatea și controlul locatorului, atunci activitatea locatorului poate depăși simpla închiriere a echipamentului și poate constitui o activitate antreprenorială.

În acest caz se consideră că există un sediu permanent dacă este îndeplinit criteriul permanenței.

10. Activitatea unei societăți este desfășurată în principal de către antreprenor sau de către personal aflat într-o relație de angajare retribuită cu societatea. Acest personal include angajați și alte persoane ce primesc instrucțiuni de la societate ca agenți dependenți. Prerogativele acestui personal în relațiile sale cu terții sunt irelevante. Nu are nici o importanță dacă agentul dependent este autorizat sau nu să încheie contracte dacă lucrează la locul fix de activitate. Un sediu permanent este considerat și dacă activitatea societății este desfășurată în principal cu ajutorul echipamentului automatizat, activitățile personalului fiind limitate la montarea, operarea, controlarea și întreținerea acestui echipament. Deci, mașinile cu câștiguri, automatele cu vânzare și celelalte echipamente similare instalate de o societate a unui Stat în celălalt Stat constituie un sediu permanent în funcție de desfășurarea de către societate și a altor activități în afară de instalarea

inițială a mașinilor. Nu există un sediu permanent atunci când societatea doar instalează mașinile și apoi le închiriază altor societăți. Un sediu permanent există atunci când societatea care instalează mașinile se ocupă pe cont propriu și de operarea acestora și de întreținerea lor. Același lucru este valabil și atunci când mașinile sunt operate și întreținute de un agent dependent al societății.

11. Un sediu permanent există imediat ce societatea începe să își desfășoare activitatea printr-un loc fix de activitate. Acesta este cazul atunci când societatea pregătește activitatea pentru care va servi permanent locul de activitate. Perioada de timp în care locul fix de activitate este înființat de către societate nu trebuie luată în calcul, cu condiția ca această activitate să difere substanțial de activitatea 9

pentru care va servi permanent locul de activitate. Sediul permanent va înceta să existe odată cu renunțarea la locul fix de activitate sau odată cu încetarea oricărei activități desfășurate prin acesta, respectiv atunci când toate actele și măsurile ce au legătură cu activitățile anterioare ale sediului permanent sunt încheiate cum ar fi finalizarea tranzacțiilor curente, întreținerea și repararea utilajelor. O întrerupere temporară a operațiunilor nu poate fi privită însă ca o încetare a activității. Dacă locul fix de activitate este închiriat unei alte societăți, acesta va servi în mod normal numai activităților acelei societăți și nu activităților locatorului; în general, sediul permanent al locatorului încetează să existe, cu excepția situațiilor în care acesta continuă să își desfășoare activitatea pe cont propriu prin locul fix de activitate.

Comerțul electronic

12. Deși o locație în care echipamentul automat este operat de către o societate poate constitui un sediu permanent în țara în care este situat, trebuie făcută o distincție între computer, ce poate fi instalat într-o locație astfel încât în anumite condiții poate constitui sediu permanent, și datele și software-ul utilizat de respectivul echipament sau stocat pe el. Astfel, un site web Internet, care reprezintă o combinație de software și date electronice nu constituie un activ corporal, nu are o locație care să poată constitui un "loc de activitate" și nu există "un amplasament, cum ar fi clădiri sau, în unele cazuri, echipamente sau utilaje" în ceea ce privește software-ul și datele ce constituie site-ul web. Serverul pe care este stocat acel site web și prin intermediul căruia acesta este accesibil este un echipament ce are o locație fizică și locația fizică poate constitui un "loc fix de activitate" al societății ce operează serverul.

13. Distincția între site-ul web și serverul pe care acesta este stocat și utilizat este importantă deoarece societatea ce operează serverul poate fi diferită de societatea ce desfășoară activități prin site-ul web. Este frecventă situația ca un site web prin care o societate desfășoară activități să fie găzduit pe serverul unui furnizor de servicii internet. Deși onorariile plătite unui furnizor de servicii internet în cadrul acestui aranjament pot avea la bază dimensiunea spațiului pe disc utilizat pentru a stoca software-ul și datele necesare site-ului web, prin aceste contracte serverul și locația acestuia nu sunt la dispoziția societății, chiar dacă respectiva societate a putut să stabilească că site-ul său web va fi găzduit pe un anumit server dintr-o anumită locație. În acest caz societatea nu are nici o prezență fizică în locația respectivă deoarece site-ul web nu este corporal. În aceste cazuri, nu se poate considera că respectiva societate a dobândit un loc de activitate prin aranjamentul de găzduire a site-ului. În cazul în care societatea ce desfășoară activități printr-un site web are serverul la dispoziția sa, aceasta deține

în
proprietate sau închiriază 10

serverul pe care este stocat și utilizat site-ul web și operează acest server,
locul în care se află serverul constituie un sediu permanent al societății
dacă
sunt îndeplinite celelalte condiții ale articolului.

14. Computerul într-o anumită locație poate constitui un sediu permanent numai
dacă îndeplinește condiția de a fi fix. În cazul unui server, nu este relevantă
posibilitatea ca serverul să fie deplasat, ci dacă acesta este în realitate
deplasat sau nu. Pentru ca un server să constituie un loc de activitate fix, el
trebuie să fie amplasat într-un anumit loc pe o perioadă de timp suficientă
pentru a fi considerat fix.

15. Pentru a se stabili dacă activitatea unei societăți este desfășurată
integral sau parțial printr-un astfel de echipament trebuie să se analizeze de
la caz la caz, dacă datorită acestui echipament, societatea are la dispoziție
facilități acolo unde sunt îndeplinite funcțiile de activitate ale societății.

16. Atunci când o societate operează un computer într-o anumită locație, poate
exista un sediu permanent chiar dacă nu este necesară prezența nici unui angajat
al societății în locația respectivă pentru a opera computerul. Prezența personalului nu este necesară pentru a se considera că o societate își desfășoară activitățile parțial sau total într-o locație, atunci
când
nu se
impune prezența personalului pentru a desfășura activități în acea locație.
Această situație se aplică comerțului electronic în aceeași măsură în
care se
aplică și altor activități în care echipamentul funcționează automat, cum ar fi
în cazul echipamentului automat de pompare utilizat în exploatarea resurselor

naturale.

17. Un alt aspect este cel legat de faptul că nu se poate considera că există un sediu permanent atunci când operațiunile de comerț electronic desfășurate prin computer într-o anumită locație dintr-o țară sunt limitate la activitățile pregătitoare sau auxiliare descrise în alin. (4) art. 8 din Codul fiscal. Pentru a se stabili dacă anumite activități efectuate într-o astfel de locație intră sub incidența alin. (4) art. 8 din Codul fiscal ele trebuie analizate de la caz la caz, ținând seama de diversele funcții îndeplinite de societate prin respectivul echipament. Activitățile ce sunt în general privite ca fiind activități pregătitoare sau auxiliare includ:

- furnizarea unei legături de comunicații - foarte asemănătoare cu o linie telefonică - între furnizori și clienți;
- publicitatea pentru bunuri sau servicii;
- transmiterea informațiilor printr-un server-oglină în scopuri de securitate și eficiență;
- culegerea de date de piață pentru societate;
- furnizarea de informații.

18. Există un sediu permanent când însă aceste funcții constituie partea esențială și semnificativă a activității de afaceri a societății sau când alte funcții centrale ale societății sunt realizate prin computer, 11

echipamentul constituind un loc fix de activitate al societății, întrucât aceste funcții depășesc activitățile tratate la alin. (4) al art. 8 din Codul fiscal.

19. Funcțiile centrale ale unei anumite societăți depind de natura activității desfășurate de respectiva societate. Unii furnizori de servicii internet au ca obiect de activitate operarea serverelor lor în scopul găzduirii site-urilor web sau a altor aplicații pentru alte societăți. Pentru acești furnizori de servicii

internet, operarea serverelor ce oferă servicii clienților reprezintă o componentă a activității comerciale ce nu este considerată o activitate pregătitoare sau auxiliară.

O societate denumită "e-tailer" sau "e-comerciant" ce are ca activitate vânzarea de produse prin internet și nu are ca obiect de activitate operarea serverelor, efectuarea serviciilor printr-o locație nu este suficientă pentru a concluziona că activitățile desfășurate în acel loc sunt mai mult decât activități pregătitoare și auxiliare. Într-o astfel de situație trebuie să se analizeze natura activităților desfășurate din perspectiva activității derulate de societate. Dacă aceste activități sunt strict pregătitoare sau auxiliare față de activitatea de vânzare de produse pe internet și locația este utilizată pentru a opera un server ce găzduiește un site web care, așa cum se întâmplă adesea, este utilizat exclusiv pentru promovare, pentru prezentarea catalogului de produse sau pentru furnizarea de informații potențialilor clienți, se aplică alin.

(4) al art. 8 din Codul fiscal și locația nu va constitui un sediu permanent. Dacă funcțiile tipice aferente vânzării sunt realizate în acea locație cum ar fi prin încheierea contractului cu clientul, procesarea plății și livrarea produselor care sunt efectuate automat prin echipamentul amplasat în acel loc, aceste activități nu pot fi considerate strict pregătitoare sau auxiliare.

20. În ceea ce privește aplicarea alin. (5) al art. 8 din Codul fiscal, pentru a stabili dacă un furnizor de servicii internet constituie un sediu permanent, atunci când acesta oferă serviciul de a găzdui pe server site-urile web ale altor societăți, se pune întrebarea dacă este aplicabil alin. (5) al art. 8 din Codul fiscal. Alin. (5) al art. 8 din Codul fiscal nu se aplică deoarece furnizorii de servicii internet nu sunt considerați agenți ai societăților cărora le aparțin site-urile web, deoarece aceștia nu au autoritatea de a încheia contracte în numele acestor societăți și nu încheie în mod obișnuit

astfel de contracte, sau deoarece ei sunt considerați agenți cu statut independent ce acționează conform activității lor obișnuite, lucru evidențiat și de faptul că, ei găzduiesc site-uri web pentru societăți diferite. Este de asemenea clar că întrucât site-ul web prin care o societate își desfășoară activitatea nu este în sine o "persoană", conform definiției de la pct. 20 alin.

(1) al art. 7 din Codul fiscal, alin. (5) al art. 8 din Codul fiscal nu se poate aplica pentru a considera că există un sediu permanent în virtutea faptului că site-ul web este un agent al societății, în sensul aceluia alineat.¹²

21. La definirea sediului permanent se au în vedere comentariile la art. 5 "Sediu permanent" din Modelul convenției de evitare a dublei impuneri al Organizației pentru Cooperare și Dezvoltare Economică.

Codul fiscal:

[...]

Art. 11 - Prevederi speciale pentru aplicarea Codului fiscal

(1) La stabilirea sumei unui impozit sau a unei taxe în înțelesul prezentului

cod, autoritățile fiscale pot să nu ia în considerare o tranzacție care nu

are

un scop economic sau pot reîncadra forma unui tranzacții pentru a reflecta conținutul economic al tranzacției.

(11) Autoritățile fiscale pot să nu ia în considerare o tranzacție efectuată de un contribuabil declarat inactiv prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

(12) De asemenea, nu sunt luate în considerare de autoritățile fiscale tranzacțiile efectuate cu un contribuabil declarat inactiv prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală. Procedura de declarare

a contribuabililor inactivi va fi stabilită prin ordin al președintelui Agenției

Naționale de Administrare Fiscală. Ordinul și lista contribuabililor declarați

inactivi se comunică contribuabililor cărora le sunt destinate și persoanelor

interesate, prin afișarea pe pagina de internet a Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

(2) În cadrul unei tranzacții între persoane române și persoane nerezidente afiliate, precum și între persoane române afiliate, autoritățile fiscale pot ajusta suma venitului sau a cheltuielii oricăreia dintre persoane, după cum este necesar, pentru a reflecta prețul de piață al bunurilor sau al serviciilor furnizate în cadrul tranzacției. La stabilirea prețului de piață al tranzacțiilor între persoane afiliate se folosește cea mai adecvată dintre următoarele metode:

a) metoda comparării prețurilor, prin care prețul de piață se stabilește pe baza prețurilor plătite altor persoane care vând bunuri sau servicii comparabile către persoane independente;

b) metoda cost-plus, prin care prețul de piață se stabilește pe baza costurilor bunului sau serviciului asigurat prin tranzacție, majorat cu marja de profit corespunzătoare;

c) metoda prețului de revânzare, prin care prețul de piață se stabilește pe baza prețului de revânzare al bunului sau serviciului vândut unei persoane independente, diminuat cu cheltuiala cu vânzarea, alte cheltuieli ale contribuabilului și o marjă de profit;¹³

d) orice altă metodă recunoscută în liniile directoare privind prețurile de transfer emise de Organizația pentru Cooperare și Dezvoltare Economică.

Norme metodologice:

22. Pentru stabilirea prețului de piață al tranzacțiilor între persoane afiliate se vor utiliza liniile directoare privind prețurile de transfer, emise de către Organizația pentru Cooperare și Dezvoltare Economică.”

B. Titlul II “Impozitul pe profit”

1. După punctul 117 se introduce un nou punct, punctul 118, cu următorul cuprins:

"Codul fiscal:

Art. 18 - Impozit minim

[...]

(5) Contribuabilii prevăzuți la art. 34 alin. (1) lit. b) efectuează pentru trimestrele I - III comparația impozitului pe profit trimestrial cu impozitul minim prevăzut la alin. (3), recalculat în mod corespunzător pentru trimestrul respectiv, prin împărțirea impozitului minim anual la 12 și înmulțirea cu numărul de luni aferente trimestrului respectiv. În situația în care perioada impozabilă începe sau se încheie în cursul unui trimestru, impozitul minim prevăzut la alin. (3) se recalculează corespunzător numărului de zile aferente trimestrului respectiv. Pentru definitivarea impozitului pe profit datorat se efectuează comparația impozitului pe profit anual cu impozitul minim anual prevăzut la alin. (3).

[...]

Norme metodologice:

118. Exemplu de calcul

O societate comercială înregistrează la data de 31 decembrie 2009 venituri totale anuale în sumă de 250.000 lei, cărora le corespunde, în conformitate cu

prevederile art. 18 alin. (3) din Codul fiscal, un impozit minim anual de 6.500

lei, respectiv 1.625 lei trimestrial. În anul 2010, contribuabilul înregistrează următoarea situație:

- trimestrul I – impozit pe profit: 1800 lei. În urma efectuării comparației cu impozitul minim trimestrial, rezultă impozit pe profit datorat de 1800 lei;¹⁴

- trimestrul II – impozit pe profit 1500 lei. În urma efectuării comparației cu impozitul minim trimestrial, rezultă impozit pe profit datorat de 1625 lei;

- trimestrul III - impozit pe profit 3500 lei. În urma efectuării comparației cu impozitul minim trimestrial, rezultă impozit pe profit datorat de 3500 lei;

La sfârșitul anului 2010, contribuabilul înregistrează impozit pe profit anual

în sumă de 5.000 lei. În urma efectuării comparației impozitului pe profit anual cu impozitul minim anual de 6.500 lei, rezultă impozit pe profit datorat pentru anul 2010 la nivelul impozitului minim în sumă de 6.500 lei. Astfel, având în vedere faptul că, impozitul pe profit declarat prin declarația "100" în cursul anului a fost de 6.925 lei, la finele anului contribuabilul înregistrează un impozit pe profit de recuperat final în sumă de 425 lei (6.925 – 6.500) lei."

2. După punctul 93 se introduc două noi puncte, punctul 931 și punctul 932, cu următorul cuprins:

"Codul fiscal:

Art. 31 - Credit fiscal

[...]

(3) Impozitul plătit unui stat străin este dedus, dacă se aplică prevederile convenției de evitare a dublei impuneri încheiate între România și statul străin și dacă persoana juridică română prezintă documentația corespunzătoare, conform prevederilor legale, din care să rezulte faptul că impozitul a fost plătit statului străin.

Norme metodologice:

931. Impozitul plătit unui stat străin este dedus, dacă se aplică prevederile convenției de evitare a dublei impuneri încheiate între România și statul străin și dacă persoana juridică română prezintă documentul ce atestă plata impozitului confirmat de autoritatea competentă a statului străin cu care România are încheiată convenție de evitare a dublei impuneri.

932. Când o persoană juridică rezidentă în România obține venit/profit care în conformitate cu prevederile convenției de evitare a dublei impuneri încheiate de România cu statul străin sunt supuse impozitării în statul străin,

pentru
evitarea dublei impuneri se va aplica metoda prevăzută în convenție,
respectiv
metoda creditului sau metoda scutirii, după caz.”¹⁵

3. Punctul 100 se abrogă.

C. Titlul III “Impozitul pe venit”

1. La punctul 68 la litera a) după liniuța 7 se introduce o nouă liniuță
cu
următorul cuprins:

”- contravaloarea tichetelor de masă, tichetelor de creșă, tichetelor
cadou,
tichetelor de vacanță, acordate potrivit legii;”

2. La punctul 68 după litera c) se introduce o nouă literă, litera c1) cu
următorul cuprins:

”c1) sumele reprezentând plățile compensatorii calculate pe baza soldelor
lunare
nete, acordate personalului militar trecut în rezervă sau al cărui
contract
încetează ca urmare a nevoilor de reducere și de restructurare, precum și
ajutoarele stabilite în raport cu solda lunară netă, acordate acestuia la
trecerea în rezervă sau direct în retragere cu drept de pensie sau celor
care nu
îndeplinesc condițiile de pensie, precum și ajutoare sau plăți
compensatorii
primite de polițiști aflați în situații similare, al căror quantum se
determină
în raport cu salariul de bază lunar net, acordate potrivit legislației în
materie;”

3. La punctul 68 după litera l) se introduce o nouă literă, litera l1) cu
următorul cuprins:

”l1) sumele reprezentând plățile compensatorii calculate pe baza
salariilor
medii nete pe unitate, primite de persoanele ale căror contracte individuale
de
muncă au fost desfăcute ca urmare a concedierilor colective, conform legii,
precum și sumele reprezentând plățile compensatorii calculate pe baza
salariului

mediu net pe economie, primite de personalul civil din sectorul de apărare națională, ordine publică și siguranță națională la încetarea raporturilor de muncă sau de serviciu, ca urmare a nevoilor de reducere și de restructurare, acordate potrivit legii;”

4. La punctul 82 prima liniuță se abrogă.

5. Punctul 1461 se modifică și va avea următorul cuprins:

1461. Drepturile primite în conformitate cu prevederile Legii nr.411/2004 privind fondurile de pensii administrate privat, republicată, cu modificările și completările ulterioare și Legii nr.204/2006 privind pensiile facultative, cu modificările și completările ulterioare reprezintă venituri din pensii.16

La stabilirea venitului impozabil lunar pentru sumele primite ca plată unică potrivit Legii nr.411/2004 privind fondurile de pensii administrate privat, republicată, cu modificările și completările ulterioare și Legii nr. 204/2006 privind pensiile facultative, cu modificările și completările ulterioare, se va acorda un singur plafon neimpozabil de 1.000 lei aferent sumei respective.(la fiecare fond)

La stabilirea venitului impozabil lunar pentru sumele primite ca plăți eşalonate în rate, în conformitate cu prevederile Legii nr. 411/2004 privind fondurile de pensii administrate privat, republicată, cu modificările și completările ulterioare și Legii nr.204/2006 privind pensiile facultative, cu modificările și completările ulterioare, se va acorda un singur plafon neimpozabil de 1.000 lei aferent ratei lunare.

6. Punctul 189 se abrogă.

7. După punctul 193 se introduce un nou punct, punctul 1931, cu următorul cuprins:

"Codul fiscal:

Art. 88 - Venituri ale persoanelor fizice nerezidente din activități dependente

Persoanele fizice nerezidente care desfășoară activități dependente în România sunt impozitate potrivit prevederilor cap. III din prezentul titlu.

Norme metodologice:

1931. Veniturile din activități dependente obținute ca urmare a desfășurării activității în România de persoane fizice rezidente ale unor state cu care România nu are încheiate convenții de evitare a dublei impuneri și plătite de angajatori rezidenți sau nerezidenți se impozitează în România din prima zi de desfășurare a activității. De asemenea, se impun din prima zi de desfășurare a activității dependente în România și persoanele fizice care nu fac dovada rezidenței într-un stat cu care România are încheiată convenție de evitare a dublei impuneri."

8. La punctul 194, literele a) și b) se modifică și vor avea următorul cuprins:

"194. a) În aplicarea prevederilor convenției de evitare a dublei impuneri încheiate de România cu un stat străin, veniturile din activități dependente realizate de persoanele fizice nerezidente, care își desfășoară activitatea în România, se impun dacă persoana fizică este prezentă în România una sau mai multe perioade de timp ce depășesc în total 183 de zile în orice perioadă de 12 luni consecutive care se încheie în anul calendaristic în cauză sau în perioada și condițiile menționate în convenția de evitare a 17

dublei impuneri încheiată de România cu statul străin și numai dacă respectiva persoană fizică face dovada rezidenței în statul cu care România are încheiată convenție de evitare a dublei impuneri.

b) În aplicarea prevederilor convenției de evitare a dublei impuneri încheiate de România cu statul străin, veniturile din activități dependente realizate de persoane fizice nerezidente care își desfășoară activitatea în România și sunt prezente în România o perioadă mai mică de 183 de zile în orice perioadă de 12 luni consecutive care se încheie în anul calendaristic în cauză sau în perioada și condițiile menționate în convenția de evitare a dublei impuneri încheiată de România cu statul străin se impun în România dacă este îndeplinită cel puțin una dintre următoarele condiții:

- salariul este plătit de un angajator care este rezident sau în numele acestuia;

- salariul este suportat de un sediu permanent pe care angajatorul nerezident îl are în România (veniturile salariale reprezintă cheltuiala deductibilă a unui sediu permanent în România)."

9. Punctele 196 și 197 se modifică și vor avea următorul cuprins:

196. În cazul în care contribuabilii plătiți din străinătate de un angajator nerezident își prelungesc perioada de ședere în România, precum și cei care, prin prezențe repetate în România, totalizează peste 183 de zile sau perioada menționată în convențiile de evitare a dublei impuneri sunt obligați să înștiințeze în scris organul fiscal competent despre depășirea acestui termen, caz în care datorează impozit din prima zi pentru veniturile realizate ca urmare a desfășurării activității în România.

197. În situația în care persoanele fizice au desfășurat activitatea în România într-o perioadă mai mică de 183 de zile, în orice perioadă de 12 luni consecutive care se încheie în anul calendaristic în cauză sau în perioada și condițiile menționate în convențiile de evitare a dublei impuneri, și au

fost
plătite din străinătate, își prelungesc perioada de ședere în România
peste 183
de zile sau peste perioada menționată în convenție, impozitul pe
veniturile
din
salarii pentru activitatea desfășurată în România este datorat
începând
cu prima
zi de sosire în România. În acest caz contribuabilul depune la organul
fiscal
competent declarații lunare de impunere, care vor cuprinde veniturile lunare
realizate în perioada anterioară prelungirii șederii în România, în
termen de 15
zile de la ultima zi a perioadei de 183 de zile expirate sau a perioadei
menționate în convenție.

În situația în care beneficiarul venitului realizează salariul într-o
sumă
globală pe un interval de timp, după ce a expirat perioada de 183 de zile
sau
perioada menționată în convenție, sumele înscrise în declarații se pot
stabili
la nivelul unei medii lunare, respectiv suma globală a salariului declarat
împărțită la numărul de luni din acea perioadă.¹⁸

10. Punctul 203 se modifică și va avea următorul cuprins:

”Codul fiscal:

Art. 91 - Creditul fiscal extern

[...]

(2) Creditul fiscal extern se acordă dacă sunt îndeplinite, cumulativ,
următoarele condiții:

a) se aplică prevederile convenției de evitare a dublei impuneri încheiate
între
România și statul străin în care s-a plătit impozitul;

b) impozitul plătit în străinătate, pentru venitul obținut în
străinătate, a
fost efectiv plătit în mod direct de persoana fizică sau de reprezentantul
său
legal ori prin reținere la sursă de către plătitorul venitului. Plata
impozitului în străinătate se dovedește printr-un document justificativ,
eliberat de autoritatea competentă a statului străin respectiv;

c) venitul pentru care se acordă credit fiscal face parte din una dintre
categoriile de venituri prevăzute la art. 41.

[...]

Norme metodologice:

"203. Următoarele persoane fizice sunt supuse impozitării în România pentru veniturile din orice sursă, atât din România, cât și din străinătate:

- persoanele fizice rezidente române cu domiciliul în România;
- persoanele fizice prevăzute la art. 40 alin. (2) din Codul fiscal.

În situația în care pentru veniturile din străinătate de natura celor prevăzute la art. 41 din Codul fiscal, statul cu care România are încheiată convenție de evitare a dublei impunerii, și-a exercitat dreptul de impunere, aceste persoane au dreptul să deducă, pentru fiecare sursă de venit, din impozitul pe venit datorat în România impozitul pe venit plătit în străinătate, în condițiile prevăzute de Codul fiscal.

Veniturile din străinătate realizate de contribuabilii prevăzuți la art. 40 alin. (1) lit. a) și cei prevăzuți la art. 40 alin. (2) din Codul fiscal, precum și impozitul aferent, a cărui plată în străinătate este atestată cu document justificativ eliberat de autoritatea competentă a statului străin cu care România are încheiată convenție de evitare a dublei impunerii, exprimate în unitățile monetare proprii fiecărui stat, se vor 19

transforma în lei la cursul de schimb mediu anual comunicat de Banca Națională a României din anul de realizare a venitului respectiv."

11. Punctul 209 se modifică și va avea următorul cuprins:

"209. Contribuabilii prevăzuți la art. 40 alin. (1) lit. a) și cei prevăzuți la art. 40 alin. (2) din Codul fiscal, care desfășoară activitate salarială în străinătate și sunt plătiți pentru activitatea salarială desfășurată în străinătate de către angajatorul român, se impun în România pentru veniturile realizate din activitatea salarială desfășurată în străinătate.

În cazul în care același venit din salarii este supus impunerii atât în România,
cât și în străinătate, statului străin revenindu-i dreptul de impunere potrivit
convenției de evitare a dublei impunerii încheiate de România cu respectivul
stat, organul fiscal competent din România va proceda la regularizarea
impozitului datorat de rezidentul român, pe baza cererii depuse. În vederea
regularizării impozitului, contribuabilii care au fost impuși pentru
aceleași venituri obținute din salarii atât în România, cât și în alt stat cu
care România are încheiată o convenție de evitare a dublei impunerii, vor
depune la
registratura organului fiscal competent sau prin poștă, împreună cu cererea
de
restituire, următoarele documente justificative:

- a) fișa fiscală întocmită de angajatorul rezident în România sau de către un
sediul permanent în România care efectuează plăți de natură salarială;
- b) certificatul de atestare a impozitului plătit în străinătate de contribuabil,
eliberat de autoritatea fiscală a statului străin sau orice alt document justificativ privind venitul realizat și impozitul plătit în celălalt
stat,
eliberate de autoritatea competentă din țara în care s-a obținut venitul;
- c) contractul de detașare;
- d) orice alte documente ce pot sta la baza determinării sumei impozitului plătit
în străinătate pentru veniturile plătite de angajatorul rezident în România sau
de către un sediu permanent în România.

Procedura de regularizare a impozitului datorat de rezidentul român se va stabili prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

Veniturile din activități dependente desfășurate în străinătate și plătite de un
angajator nerezident nu sunt impozabile în România potrivit prevederilor Codului
fiscal și nu fac obiectul creditului fiscal extern.”

12. După punctul 209 se introduce un nou punct, punctul 2091, cu următorul cuprins:

”2091. Când o persoană fizică rezidentă în România obține venituri care
în
conformitate cu prevederile convenției de evitare a dublei impuneri
încheiată de
România cu statul străin sunt supuse 20

impozitului pe venit în statul străin pentru evitarea dublei impuneri se va
aplica metoda prevăzută în convenție, respectiv metoda creditului sau
metoda
scutirii, după caz..”

13. Punctul 210 se modifică și va avea următorul cuprins:

210. La sfârșitul anului fiscal vizat, contribuabilul anexează
declarației
de
impunere documentele justificative privind venitul realizat și impozitul
plătit,
eliberate de organul fiscal competent din țara în care s-a obținut venitul
și cu
care România are încheiată convenție de evitare a dublei impuneri. Aceste
documente sunt utilizate pentru calculul creditului fiscal în condițiile
stabilite prin prezentele norme metodologice.

14. După punctul 211 se introduc două noi puncte, punctele 212 și 213, cu următorul cuprins:

”Codul fiscal:

Art. 94 -Dispoziții tranzitorii

[...]

(4) Prevederile art. 49, alin. (21), art. 50, alin. (1), lit.a) și alin. (2)
lit.a) se vor aplica corespunzător începând cu 1 iulie 2010.

[...]

Norme metodologice:

212. Pentru anul 2010, în situația în care venitul net din activități
independente stabilit pe baza normei de venit este inferior salariului de
bază
minim brut pe țară garantat în plată înmulțit cu 12, direcțiile
generale
ale
finanțelor publice teritoriale au obligația recalculării normelor de

venit,
astfel:

a) Pentru perioada 1 ianuarie 2010 – 31 iunie 2010, venitul net determinat pe baza normei de venit este egal cu norma de venit anuală stabilită în anul 2009 pentru anul 2010 împărțită la 2;

b) Pentru perioada 1 iulie 2010 – 31 decembrie 2010, venitul net aferent perioadei reprezintă jumătate din norma anuală de venit, normă anuală determinată prin înmulțirea nivelului salariului de bază minim brut pe țară garantat în plată înmulțit cu 12.”

În acest caz, organul fiscal competent are obligația recalculării plăților anticipate.²¹

213. Pentru anul 2010 venitul net anual pentru veniturile din drepturile de proprietate intelectuală se determină astfel:

La stabilirea venitul net/pierdere aferent fiecărei perioade 1 ianuarie - 30 iunie, respectiv 1 iulie – 31 decembrie 2010 se va lua în calcul venitul brut, cota de cheltuieli forfetară și contribuțiile sociale obligatorii plătite, aferente fiecărei perioade.

Venitului net anual aferent anului 2010 se determină prin însumarea veniturilor nete stabilite pentru fiecare dintre cele două perioade

D. Titlul V "Impozitul pe veniturile obținute din România de nerezidenți și impozitul pe reprezentanțele firmelor străine înființate în România"

1. Punctul 91 se modifică și va avea următorul cuprins:

”91. Veniturile sub formă de dobânzi la depozitele la vedere/conturi curente, la depozitele la termen, certificate de depozit și alte instrumente de economisire la bănci și la alte instituții de credit autorizate și situate în România realizate începând cu 1 iulie 2010 se impun cu o cotă de 16% din suma acestora,

indiferent de data constituirii raportului juridic.

Cota de 16% se aplică și altor venituri de natura dobânzilor, cum ar fi: dobânzile la credite, dobânzile în cazul contractelor de leasing financiar, dobânzile la creditele intragrup, precum și dobânzilor aferente depozitelor colaterale, conturilor escrow, considerate dobânzi pentru depozite la termen potrivit Normelor Băncii Naționale a României, dobânda la instrumente/titluri de creanță emise de societățile comerciale române, constituite potrivit Legii nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată, cu modificările și completările ulterioare .”

2. Punctul 96 litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:

”a) Pentru aplicarea prevederilor convențiilor de evitare a dublei impuneri în cazul câștigurilor din transferul titlurilor de participare la societăți închise și din transferul părților sociale, certificatul de rezidență fiscală sau documentul prevăzut la pct. 13 alin. (1) prezentat de nerezident se depune la reprezentantul lui fiscal/împuternicit desemnat în România pentru îndeplinirea obligațiilor fiscale și declarative. O copie a certificatului de rezidență fiscală sau a documentului prevăzut la pct. 13 alin. (1), legalizată și tradusă de organul autorizat din România se va depune și la societatea ale cărei titluri de participare/părți sociale sunt înstrăinate. Aceași prevedere se aplică și în cazul câștigurilor din transferul 22

titlurilor de participare obținute de o persoană juridică nerezidentă atunci când acest câștig este generat de transferul titlurilor de participare, altele decât părțile sociale și valorile mobiliare în cazul societăților închise. În cazul persoanelor fizice nerezidente care obțin câștiguri din transferul titlurilor de participare, altele decât părțile sociale și valorile mobiliare în cazul societăților închise, certificatul de rezidență fiscală sau documentul

prevăzut la pct. (13) alin. (1) se depune la intermediarul care a efectuat tranzacția.”

3. Punctele 97, 98 , 912 , 914 și 11 se abrogă.

E. Titlul VI "Taxa pe valoarea adăugată"

1. Punctul 161 se modifică și va avea următorul cuprins:

“161. – (1) Prevederile art. 1342 alin. (2) lit. a) din Codul fiscal se aplică

în situația în care facturile totale sau parțiale pentru o livrare de bunuri sau

o prestare de servicii au fost emise înaintea faptului generator de taxă și

inclus și situația în care sunt emise facturi pentru avansuri înainte de încasarea acestora.

(2) În aplicarea art. 1342 alin. (3) din Codul fiscal, în cazul în care intervin

evenimentele menționate la art. 138 din Codul fiscal, ulterior datei de 1 iunie

2010, cota aplicabilă pentru ajustarea bazei de impozitare este cota operațiunii

de bază care a generat aceste evenimente. Totuși, în cazul în care nu se poate

determina operațiunea de bază care a generat aceste evenimente se va aplica cota

de TVA în vigoare la data la care a intervenit evenimentul.”

2. După punctul 161 se introduce un nou punct, punctul 162, cu următorul cuprins:

„Codul fiscal:

Exigibilitatea pentru livrări intracomunitare de bunuri, scutite de taxă

Art. 1343. - (1) Prin excepție de la prevederile art. 1342, în cazul unei livrări intracomunitare de bunuri, scutite de taxă conform art. 143 alin.

(2),

exigibilitatea taxei intervine în cea de a 15-a zi a lunii următoare celei în

care a intervenit faptul generator.

(2) Prin excepție de la prevederile alin. (1) exigibilitatea taxei intervine la

emiterea facturii prevăzute la art. 155 alin. (1), dacă factura este emisă înainte de a 15-a zi a lunii următoare celei în care a intervenit faptul generator.²³

Norme metodologice:

162. (1) În sensul art. 1343 alin. (2) din Codul fiscal, în cazul livrărilor

intracomunitare de bunuri scutite de taxă, exigibilitatea intervine la data emiterii unei facturi înainte de a 15-a zi a lunii următoare celei în care a intervenit faptul generator, indiferent dacă factura a fost emisă pentru încasarea unui avans sau pentru contravaloarea integrală sau parțială a livrării.

(2) Exigibilitatea determină perioada fiscală în care livrarea intracomunitară scutită se înregistrează în decontul de taxă pe valoarea adăugată prevăzut la art. 1562 din Codul fiscal și în declarația recapitulativă prevăzută la art. 1564 din Codul fiscal.”

3. La punctul 19 alineatul (4), exemplul nr. 4 se modifică și va avea următorul cuprins:

“Exemplul nr. 4: Societatea A din Franța își trimite angajații în România pentru negocierea unor contracte cu parteneri din România. Conform înțelegerii dintre părți, facturile pentru cazare, transport local și alte cheltuieli efectuate pentru angajații trimiși din Franța vor fi emise către partenerii din România, aceștia urmând să-și recupereze sumele achitate prin refacturare către societatea A din Franța. Pentru fiecare cheltuială în parte refacturată se va avea în vedere în primul rând locul prestării serviciului și dacă locul este în România refacturarea se va face aplicându-se același regim ca și cel aplicat de prestatorul acestor servicii. Astfel, serviciile de cazare au locul în România, acolo unde este situat bunul imobil [art. 133 alin. (4) lit. a) din Codul fiscal] și vor fi refacturate prin aplicarea cotei reduse de TVA de 9%, serviciile de transport local de călători au locul în România, acolo unde sunt efectiv prestate [art. 133 alin. (4) lit. b) din Codul fiscal] și vor fi refacturate prin aplicarea cotei standard de TVA de 24%.”

4. La punctul 22 alineatul (2), exemplul se modifică și va avea următorul cuprins:

“Exemplu: În luna august 2010, o persoană impozabilă A înregistrată în

scopuri
de TVA conform art. 153 din Codul fiscal încasează 1.000 de euro drept
avans
pentru livrarea unui automobil de la o altă societate B; A va emite o
factură
către B la cursul de 4,2 lei/euro, valabil la data încasării avansului.

Baza de impozitare a TVA = 1.000 euro x 4,2 lei/euro = 4.200 lei.
Taxa pe valoarea adăugată aferentă avansului = 4.200 lei x 24% = 1.008
lei.

După o perioadă de 3 luni are loc livrarea automobilului, care costă 5.000
de
euro. Cursul din data livrării bunului este de 4,3 lei/euro. Baza de
impozitare
a TVA se determină astfel:

$$[(1.000 \text{ euro} \times 4,2 \text{ lei/euro}) + (4.000 \text{ euro} \times 4,3 \text{ lei/euro})] \times 24\% = 21.400 \times 24\%$$

= 5.136 lei. “ 24

5. La punctul 23, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Codul fiscal:

Cotele

Art. 140

(1) Cota standard este de 24% și se aplică asupra bazei de impozitare
pentru
operațiunile impozabile care nu sunt scutite de taxă sau care nu sunt
supuse
cotelor reduce.

(2) Cota redusă de 9% se aplică asupra bazei de impozitare pentru
următoarele
prestări de servicii și/sau livrări de bunuri:

a) serviciile constând în permiterea accesului la castele, muzee, case
memoriale, monumente istorice, monumente de arhitectură și arheologice,
grădini
zoologice și botanice, târguri, expoziții și evenimente culturale,
cinematografe, altele decât cele scutite conform art. 141 alin. (1) lit. m);

b) livrarea de manuale școlare, cărți, ziare și reviste, cu excepția
celor
destinate exclusiv sau în principal publicității;

c) livrarea de proteze și accesorii ale acestora, cu excepția protezelor
dentare;

d) livrarea de produse ortopedice;

e) livrarea de medicamente de uz uman și veterinar;

f) cazarea în cadrul sectorului hotelier sau al sectoarelor cu funcție similară,
inclusiv închirierea terenurilor amenajate pentru camping.

(21) Cota redusă de 5% se aplică asupra bazei de impozitare pentru livrarea locuințelor ca parte a politicii sociale, inclusiv a terenului pe care sunt construite. Terenul pe care este construită locuința include și amprenta la sol a locuinței. În sensul prezentului titlu, prin locuință livrată ca parte a politicii sociale se înțelege:

a) livrarea de clădiri, inclusiv a terenului pe care sunt construite, destinate a fi utilizate drept cămine de bătrâni și de pensionari;

b) livrarea de clădiri, inclusiv a terenului pe care sunt construite, destinate a fi utilizate drept case de copii și centre de recuperare și reabilitare pentru minori cu handicap;

c) livrarea de locuințe care au o suprafață utilă de maximum 120 mp, exclusiv anexele gospodărești, a căror valoare, inclusiv a terenului pe care sunt construite, nu depășește suma de 380.000 lei, exclusiv taxa pe valoarea adăugată, achiziționate de orice persoană necăsătorită sau familie.

Suprafața

utilă a locuinței este cea definită prin Legea locuinței nr. 114/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Anexele gospodărești sunt cele definite prin Legea nr. 50/1991 privind autorizarea 25

executării lucrărilor de construcții, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Cota redusă se aplică numai în cazul locuințelor

care

în momentul vânzării pot fi locuite ca atare și dacă terenul pe care este

construită locuința nu depășește suprafața de 250 mp, inclusiv amprenta la sol a

locuinței, în cazul caselor de locuit individuale. În cazul imobilelor care

au

mai mult de două locuințe, cota indiviză a terenului aferent fiecărei locuințe

nu poate depăși suprafața de 250 mp, inclusiv amprenta la sol aferentă fiecărei

locuințe. Orice persoană necăsătorită sau familie pot achiziționa o singură locuință cu cota redusă de 5%, respectiv:

1. în cazul persoanelor necăsătorite, să nu fi deținut și să nu dețină nicio locuință în proprietate pe care au achiziționat-o cu cota de 5%;

2. în cazul familiilor, soțul sau soția să nu fi deținut și să nu dețină, fiecare sau împreună nicio locuință în proprietate pe care au achiziționat-o cu cota de 5%.

d) livrarea de clădiri, inclusiv a terenului pe care sunt construite, către primării în vederea atribuirii de către acestea cu chirie subvenționată unor persoane sau familii, a căror situație economică nu le permite accesul la o locuință în proprietate sau închirierea unei locuințe în condițiile pieței.

(3) Cota aplicabilă este cea în vigoare la data la care intervine faptul generator, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 1342 alin. (2), pentru care se aplică cota în vigoare la data exigibilității taxei.

(4) În cazul schimbării cotei se va proceda la regularizare pentru a se aplica cotele în vigoare la data livrării de bunuri sau prestării de servicii, pentru cazurile prevăzute la art. 1342 alin. (2).

(5) Cota aplicabilă pentru importul de bunuri este cota aplicabilă pe teritoriul României pentru livrarea aceluiasi bun.

(6) Cota aplicabilă pentru achiziții intracomunitare de bunuri este cota aplicată pe teritoriul României pentru livrarea aceluiasi bun și care este în vigoare la data la care intervine exigibilitatea taxei.

Norme metodologice:

23. [...]

(2) Se aplică procedeul sutei mărite pentru determinarea sumei taxei, respectiv

24 x 100/124 în cazul cotei standard și 9 x 100/109 sau 5 x 100/105 în

cazul
cotelor reduse, atunci când prețul de vânzare include și taxa. De
regulă,
prețul
include taxa în cazul livrărilor de bunuri și/sau prestărilor de servicii
direct
către populație, pentru care nu este necesară emiterea unei facturi
conform
art.
155 alin. (7) din Codul fiscal, precum și în orice situație în care prin
natura
operațiunii sau conform prevederilor contractuale prețul include și
taxa.”²⁶

[...]
(11) Persoanele impozabile care livrează locuințe vor aplica cota de 5%
inclusiv
pentru avansurile aferente acestor livrări, dacă din contractele încheiate
rezultă că la momentul livrării vor fi îndeplinite toate condițiile
impuse
de
art. 140 alin. (21) lit. c) din Codul fiscal și sunt în posesia
declarației
prevăzute la alin. (10). În situația în care avansurile au fost facturate
prin
aplicarea cotei de 19% sau, după caz, de 24%, datorită neprezentării de
către
cumpărător a declarației prevăzute la alin. (10) sau din alte motive
obiective,
la livrarea bunului imobil se pot efectua regularizările prevăzute la art.
140
alin. (4) din Codul fiscal în vederea aplicării cotei de 5%, dacă toate
condițiile impuse de art. 140 alin. (21) lit. c) din Codul fiscal, astfel
cum
sunt detaliate și de prezentele norme metodologice, sunt îndeplinite la
data
livrării.”

6. La punctul 54 alineatul (6), exemplul se modifică și va avea următorul
cuprins:

“Exemplu: O persoană impozabilă cu regim mixt cumpără un utilaj la data
de 1
noiembrie 2008, în valoare de 20.000 lei, plus 19% TVA, adică 3.800 lei.
Pro
rata provizorie pentru anul 2008 este 40%, iar taxa dedusă este de 1.520 lei
(3.800 lei x 40%). Pro rata definitivă calculată la sfârșitul anului 2008
este
de 30%.

La sfârșitul anului 2008 se realizează ajustarea taxei pe baza pro rata definitivă, respectiv $3.800 \text{ lei} \times 30\% = 1.140 \text{ lei}$ taxă de dedus, care se compară cu taxa dedusă pe baza pro rata provizorie (1.520 lei), iar diferența de 380 lei se înscrie în decontul din luna decembrie ca taxă nedeductibilă. Această ajustare a deducerii se referă la întreaga sumă dedusă inițial provizoriu și prin urmare acoperă și ajustarea aferentă primei cincimi pentru bunurile de capital.

Ajustările pentru anii 2009, 2010, 2011 și 2012 se realizează astfel:
TVA deductibilă se împarte la 5: $3.800 \text{ lei} : 5 = 760$
TVA efectiv dedusă în baza pro rata definitivă pentru prima perioadă se împarte la rândul său la 5: $1.140 \text{ lei} : 5 = 228 \text{ lei}$

Rezultatul lui 760 lei înmulțit cu pro rata definitivă pentru fiecare dintre perioadele următoare se va compara apoi cu 228 lei .

Diferența rezultată va constitui ajustarea deducerii fie în favoarea statului, fie a persoanei impozabile.

Ajustarea pentru anul 2009:
pro rata definitivă pentru anul 2009 este de 50%
deducere autorizată: $760 \text{ lei} \times 50\% = 380$
deja dedus: 228 lei
deducerea suplimentară permisă: $380 \text{ lei} - 228 \text{ lei} = 152 \text{ lei}$

Ajustarea pentru anul 2010:
Pro rata definitivă pentru anul 2010 este de 20%
deducere autorizată: $760 \text{ lei} \times 20\% = 152 \text{ lei}$
deja dedus: 228
ajustare în favoarea statului: $228 \text{ lei} - 152 \text{ lei} = 76 \text{ lei}$

Ajustarea pentru anul 2011:
Pro rata definitivă pentru 2011 este de 25%
deducere autorizată: $760 \text{ lei} \times 25\% = 190 \text{ lei}$
deja dedus: 228 lei
ajustare în favoarea statului: $228 \text{ lei} - 190 \text{ lei} = 38 \text{ lei}$

Ajustarea pentru anul 2012:
Pro rata definitivă pentru anul 2012 este de 70%
deducere autorizată: $760 \text{ lei} \times 70\% = 532 \text{ lei}$
deja dedus: 228 lei
deducere suplimentară permisă: $532 \text{ lei} - 228 \text{ lei} = 304 \text{ lei}$.

Orice modificare a pro rata în anii următori, respectiv după scurgerea ultimului an de ajustare (2012) nu va mai influența deducerile efectuate pentru acest utilaj. Dar pentru livrări către sine nu există limită de timp.

Dacă presupunem că utilajul ar fi vândut în cursul anului 2011 la valoarea de 15.000 lei plus TVA 24% - 3600 lei, persoana impozabilă ar avea dreptul să efectueze o ajustare în favoarea sa, astfel:

Taxa nededusă: 2660 lei
Taxa colectată: 3600 lei
Ajustare permisă: $2660 \text{ lei} \times 2 / 5 = 1064 \text{ lei}$ (deoarece este mai mică decât taxa colectată)

Dacă presupunem că același utilaj ar fi alocat în cursul anului 2010 unui sector de activitate care nu dă drept de deducere sau își încetează existența ori este utilizat pentru alte scopuri decât activitatea economică, persoana impozabilă ar avea obligația să efectueze următoarele ajustări:

Perioada rămasă din perioada de ajustare: 2 ani
Taxa dedusă inițial: 1140 lei
Ajustare în favoarea bugetului de stat: $228 \text{ lei} \times 2 / 5 = 456 \text{ lei}$ ²⁸
7. La punctul 69, după alineatul (3) se introduce un alineat nou, alineatul (31), cu următorul cuprins:

“(31) Prin excepție de la prevederile alin.(3), în cazul schimbării cotei de TVA, pentru a se aplica cota în vigoare la data faptului generator de taxă conform art. 140 alin.(4) din Codul fiscal, se impune efectuarea următoarelor regularizări:

a) regularizarea facturilor emise de către furnizori/prestatori pentru avansurile parțiale sau integrale încasate, precum și a facturilor emise înainte de livrare/prestare pentru contravaloarea parțială sau integrală a bunurilor livrate/serviciilor prestate;

b) regularizarea de către beneficiarul care are obligația plății taxei, conform

art. 150 alin. (2), (3), (5) și (6) din Codul fiscal, a facturilor de avans parțial sau integral sau a facturilor emise de furnizorii de bunuri sau de prestatorii de servicii înainte de livrare/prestare pentru contravaloarea parțială sau integrală a bunurilor livrate/serviciilor prestate.”

8. Punctul 811 se modifică și va avea următorul cuprins:

Codul fiscal:

“Registrul operatorilor intracomunitari

Art. 1582.[...]

(4) În vederea înscrierii în Registrul operatorilor intracomunitari, persoanele

impozabile și persoanele juridice neimpozabile trebuie să depună la organul

fiscal competent o cerere de înregistrare însoțită și de alte documente doveditoare, stabilite prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală. În cazul persoanelor impozabile este obligatorie prezentarea cazierului judiciar eliberat de autoritatea competentă din România

al asociaților, cu excepția societăților pe acțiuni, și al administratorilor.

[...]

(8) Nu pot fi înscrise în Registrul operatorilor intracomunitari:

a) persoanele impozabile și persoanele juridice neimpozabile care nu sunt înregistrate în scopuri de TVA conform art. 153 sau 1531;

b) persoanele impozabile care au ca asociat sau administrator o persoană împotriva căreia s-a pus în mișcare acțiunea penală și/sau care are înscrise în

cazierul judiciar infracțiuni în legătură cu oricare dintre operațiunile prevăzute la alin. (1).²⁹

[...]

(10) Organul fiscal competent va radia din oficiu din Registrul operatorilor intracomunitari:

a) persoanele impozabile și persoanele juridice neimpozabile care figurează în lista contribuabililor declarați inactivi potrivit legii;

b) persoanele impozabile în inactivitate temporară, înscrisă în Registrul Comerțului, potrivit legii;

c) persoanele impozabile înregistrate în scopuri de TVA conform art. 153, care în anul următor înscrierii în registru nu au mai efectuat operațiuni intracomunitare de natura celor prevăzute la alin. (1);

d) persoanele înregistrate conform art. 153 sau art. 1531 care solicită
anularea
înregistrării în scopuri de TVA, potrivit legii;

e) persoanele impozabile care au ca asociat sau administrator o persoană
împotriva căreia s-a pus în mișcare acțiunea penală în legătură cu
oricare
dintre operațiunile prevăzute la alin. (1).

Norme metodologice:

811. - (1) În sensul art. 1582 alin.(4) din Codul fiscal, prin asociați și
administratori se înțelege numai asociații și administratorii
societăților
comerciale reglementate de Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale
republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(2) În cazul societăților pe acțiuni, inclusiv a celor în comandită pe
acțiuni,
în vederea înscrierii în Registrul operatorilor intracomunitari, se va
prezenta
cazierul judiciar al administratorilor, nu și al asociaților.

(3) În cazul societăților comerciale reglementate de Legea nr.31/1990
privind
societățile comerciale republicată, cu modificările și completările
ulterioare,
altele decât societăți pe acțiuni sau în comandită pe acțiuni, se va
prezenta
cazierul judiciar propriu al asociaților și cazierul judiciar propriu al
administratorilor, indiferent dacă aceștia sunt persoane fizice sau
juridice,
stabilite sau nestabilite în România.

(4) Persoana fizică având calitatea de persoană impozabilă, care
solicită
înscrierea în Registrul operatorilor intracomunitari are obligația să
depună
certificatul de cazier judiciar propriu.

(5) Persoanele impozabile nestabilite în România care sunt înregistrate
în
scopuri de TVA sau au obligația înregistrării în scopuri de TVA în
România,
conform art. 153 alin.(4) și (5) din Codul fiscal, au obligația
prezentării
cazierului judiciar propriu în vederea înscrierii în Registrul
operatorilor
intracomunitari, fără ca persoana impozabilă să prezinte cazierele
judiciare ale

administratorilor și asociațiilor acesteia. În cazul persoanelor impozabile nestabilite în România care sunt înregistrate sau 30

solicită înregistrarea în scopuri de TVA printr-un reprezentant fiscal, se prezintă și cazierul judiciar propriu al reprezentantului fiscal.

(6) Persoanele impozabile cu sediul activității economice în afara României, care sunt stabilite în România conform art. 1251 alin.(2) din Codul fiscal printr-unul sau mai multe sedii fixe fără personalitate juridică și care sunt înregistrate în scopuri de TVA sau au obligația înregistrării în scopuri de TVA în România conform art. 153 din Codul fiscal, trebuie să prezinte cazierul judiciar al reprezentantului legal al fiecărui sediu fix înregistrat fiscal în România.

(7) Prevederile alin.(1)- (6) se aplică corespunzător și în situațiile prevăzute la art.1582 alin.(8) lit.b) și (10) lit.e) din Codul fiscal.”

9. După punctul 811 se introduce un nou punct, punctul 812, cu următorul cuprins:

Codul fiscal:

“Corectarea documentelor

Art. 159. - (1) Corectarea informațiilor înscrise în facturi sau în alte documente care țin loc de factură se efectuează astfel:

a) în cazul în care documentul nu a fost transmis către beneficiar, acesta se anulează și se emite un nou document;

b) în cazul în care documentul a fost transmis beneficiarului, fie se emite un nou document care trebuie să cuprindă, pe de o parte, informațiile din documentul inițial, numărul și data documentului corectat, valorile cu semnul minus, iar pe de altă parte, informațiile și valorile corecte, fie se emite un nou document conținând informațiile și valorile corecte și concomitent se emite un document cu valorile cu semnul minus în care se înscriu numărul și data documentului corectat.

(2) În situațiile prevăzute la art. 138 furnizorii de bunuri și/sau prestatorii de servicii trebuie să emită facturi sau alte documente, cu valorile înscrise cu semnul minus, când baza de impozitare se reduce sau, după caz, fără semnul minus, dacă baza de impozitare se majorează, care vor fi transmise și beneficiarului, cu excepția situației prevăzute la art. 138 lit. d).

(3) Persoanele impozabile care au fost supuse unui control fiscal și au fost constatate și stabilite erori în ce privește stabilirea corectă a taxei colectate, fiind obligate la plata acestor sume în baza actului administrativ emis de autoritatea fiscală competentă, pot emite facturi de corecție conform alin. (1) lit. b) către beneficiari. Pe facturile emise se va face mențiunea că sunt emise după control și vor fi înscrise într-31

o rubrică separată în decontul de taxă. Beneficiarii au drept de deducere a taxei înscrise în aceste facturi în limitele și în condițiile stabilite la art. 145 - 1471.

Norme metodologice:

812. - (1) În sensul prevederilor art. 159 alin. (1) din Codul fiscal, documentul care ține loc de factură este documentul emis pentru o livrare de bunuri sau o prestare de servicii, în conformitate cu obligațiile impuse de un acord sau tratat la care România este parte, care conține cel puțin informațiile prevăzute la art. 155 alin. (5) din Codul fiscal.

(2) În situația în care o persoană impozabilă a emis facturi aplicând regimul de taxare și ulterior intră în posesia documentelor justificative care îi dau dreptul la aplicarea unei scutiri de taxa pe valoarea adăugată prevăzute la art. 143, 144 sau 1441 din Codul fiscal, aceasta poate corecta facturile emise, conform art. 159 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal, aplicând regimul de scutire corespunzător operațiunilor realizate.

(3) Organele de inspecție fiscală vor permite deducerea taxei pe valoarea adăugată în cazul în care documentele controlate aferente achizițiilor nu conțin toate informațiile prevăzute la art. 155 alin. (5) din Codul fiscal sau/și acestea sunt incorecte, dacă pe perioada desfășurării inspecției fiscale la beneficiar documentele respective vor fi corectate de furnizor/prestator în conformitate cu art. 159 din Codul fiscal. Furnizorul/prestatorul are dreptul să aplice prevederile art. 159 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal pentru a corecta anumite informații din factură care sunt obligatorii conform art. 155 alin. (5) din Codul fiscal, care au fost omise sau înscrise eronat, dar care nu sunt de natură să modifice baza de impozitare și/sau taxa aferentă operațiunilor, sau nu modifică regimul fiscal al operațiunii facturate inițial, chiar dacă au fost supuși unei inspecții fiscale - această factură va fi atașată facturii inițiale, fără să genereze înregistrări în decontul de taxă al perioadei fiscale în care se operează corecția, nici la furnizor/prestator, nici la beneficiar.

(4) Furnizorii/prestatorii care emit facturi de corecție după inspecția fiscală, în conformitate cu prevederile art. 159 alin. (3) din Codul fiscal, vor înscrie aceste facturi în jurnalul pentru vânzări într-o rubrică separată care vor fi preluate de asemenea într-o rubrică separată din decontul de taxă, fără a avea obligația să colecteze taxa pe valoarea adăugată înscrisă în respectivele facturi. Pentru a evita situațiile de abuz și pentru a permite identificarea situațiilor în care se emit facturi după inspecția fiscală, în cuprinsul acestor facturi furnizorii/prestatorii vor menționa că sunt emise după inspecția fiscală. Beneficiarii vor avea dreptul de deducere a taxei pe valoarea adăugată înscrise în aceste facturi în limitele și în condițiile 32

stabilite la art. 145 - 1471 din Codul fiscal, taxa fiind înscrisă în

rubricile

din decontul de taxă aferente achizițiilor de bunuri și servicii. Emiterea facturilor de corecție nu poate depăși perioada prevăzută la art. 1471

alin. (2)

din Codul fiscal.

(5) Prevederile alin. (4) și ale art. 159 alin. (3) din Codul fiscal se

aplică

și pentru situațiile în care facturile de corecție se referă la perioade fiscale

anterioare datei de 1 ianuarie 2010.

(6) Prevederile alin. (4) și (5) se aplică inclusiv în cazul micilor

întreprinderi care nu s-au înregistrat în scopuri de TVA conform art. 153

din

Codul fiscal la depășirea plafonului prevăzut de art. 152 din Codul fiscal

și

organele de inspecție fiscală au stabilit diferențe de taxă colectată de

plată

conform pct. 62 alin. (2).

(7) Prevederile art. 159 se aplică numai de către persoanele înregistrate

în

scopuri de TVA în România. În cazul persoanelor care nu sunt înregistrate

și nu

au obligația înregistrării în scopuri de TVA în România, se aplică

prevederile

art. 155 alin. (11) din Codul fiscal.”

F. Titlul VII - Accize și alte taxe speciale

1. La punctul 72, alineatele (3) și (4) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(3) Operațiunea de aditivare a produselor energetice în regim

suspensiv de

accize poate fi realizată în antrepozitele fiscale ale antrepozitarilor

autorizați pentru producția de produse energetice și antrepozitele fiscale

ale

persoanelor afiliate antrepozitarilor autorizați pentru producție de

produse

energetice.

(4) În înțelesul prezentelor norme metodologice, autoritatea competentă

poate

fi:

a) Comisia pentru autorizarea operatorilor de produse supuse accizelor

armonizate, instituită prin ordin al ministrului finanțelor publice,

denumită în

continuare Comisie;

b) direcția de specialitate care asigură secretariatul Comisiei și direcția cu atribuții în elaborarea legislației privind regimul accizelor din cadrul Ministerului Finanțelor Publice, denumite în continuare autoritate fiscală centrală;

c) direcțiile de specialitate din cadrul Autorității Naționale a Vămirilor denumite în continuare autoritate vamală centrală;

d) direcțiile generale ale finanțelor publice județene sau a Municipiului București și Direcția generală de administrare a marilor contribuabili, denumite în continuare autoritate fiscală teritorială;³³

e) Direcțiile județene pentru accize și operațiuni vamale sau a municipiului București și Direcția de autorizări din cadrul Autorității Naționale a Vămirilor în cazul operatorilor economici mari contribuabili, denumite în continuare autoritate vamală teritorială.”

2. La punctul 73, alineatele (1) și (10) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(1) Deplasarea produselor energetice în vederea alimentării navelor sau aeronavelor care au ca destinație un teritoriu din afara teritoriului comunitar, este asimilată unei operațiuni de export.

.....
.....

(10) Pentru pierderile neadmise ca neimpozabile se datorează accizele aferente acestora în România, calculate pe baza cotelor de accize în vigoare la momentul constatării de primitorul produselor accizabile, obligația de plată a accizelor la bugetul statului revenind în sarcina expeditorului.”

3. La punctul 78, după alineatul (3) se introduce un nou alineat, alineatul (31), cu următorul cuprins:

„(31) Pe lângă documentele prevăzute la alin.(3), operatorul economic, va

depune

la autoritatea fiscală centrală – direcția de specialitate care asigură secretariatul Comisiei, în vederea asimilării produselor prevăzute la alin.

(2)

cu produse echivalente pentru care sunt stabilite accize, următoarele documente:

a) copia certificatului de înregistrare la Oficiul Registrului Comerțului;

b) certificatul constatator eliberat de Oficiul Registrului Comerțului din care

să rezulte obiectul de activitate al operatorului economic;

c) un document eliberat de autoritatea competentă în domeniul protecției mediului, din care să rezulte acordul acesteia pentru desfășurarea activității

în care este utilizat produsul, în cazul în care activitatea respectivă este

considerată a fi dăunătoare mediului.”

4. La punctul 79, alineatele (1) și (2) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(1) Înregistrarea operatorilor economici autorizați în domeniul gazelor naturale se face la autoritatea fiscală centrală. Această obligație revine

operatorilor economici licențiați de autoritatea competentă în domeniu să

distribuie sau să furnizeze gaz natural direct consumatorilor finali.

Înregistrarea se face pe baza cererii prezentate în anexa nr. 32.34

(2) În cazul gazului natural provenit de la un distribuitor sau redistribuitor

dintr-un stat membru și destinat a fi eliberat în consum în România, acciza

va

deveni exigibilă la furnizarea către consumatorul final și va fi plătită de o

societate desemnată în România de acel distribuitor sau redistribuitor, societate care are, de asemenea, obligația de a se înregistra la autoritatea

fiscală centrală în calitate de reprezentant al furnizorului extern.”

5. La punctul 80, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(1) Operatorii economici autorizați pentru extracția cărbunelui și lignitului,

operatorii economici producători de cocs, precum și operatorii economici

care
efectuează achiziții intracomunitare sau importă astfel de produse se vor
înregistra în calitate de operatori economici cu produse accizabile, la
autoritatea fiscală centrală. Înregistrarea se face pe baza cererii
prevăzute în
anexa nr. 32.”

6. La punctul 81, alineatele (2) și (3) se modifică și vor avea următorul
cuprins:

„(2) Operatorii economici autorizați în domeniul energiei electrice de
către
Autoritatea Națională de Reglementare în Domeniul Energiei, se vor
înregistra în
calitate de operatori economici cu produse accizabile la autoritatea fiscală
centrală. Această obligație revine operatorilor economici autorizați care
furnizează energie electrică direct consumatorilor finali. Înregistrarea
se
face
pe baza cererii prevăzute în anexa nr. 32.

(3) În cazul energiei electrice provenite de la un distribuitor sau
redistribuitor dintr-un stat membru și destinată a fi eliberată în consum
în
România, acciza va deveni exigibilă la furnizarea către consumatorul final
și va
fi plătită de o societate desemnată în România de acel distribuitor sau
redistribuitor, societate care are, de asemenea, obligația de a se
înregistra
la
autoritatea fiscală centrală în calitate sa de reprezentant al
furnizorului
extern.”

7. Punctul 82 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Codul fiscal:

Excepții

Art. 20620. - (1) Nu se datorează accize pentru:

1. căldura rezultată și produsele cu codurile NC 4401 și 4402;
2. următoarele utilizări de produse energetice și energie electrică:³⁵
 - a) produsele energetice utilizate în alte scopuri decât în calitate de combustibil pentru motor sau combustibil pentru încălzire;

b) utilizarea duală a produselor energetice. Un produs energetic este
utilizat
dual atunci când este folosit atât în calitate de combustibil pentru
încălzire,
cât și în alte scopuri decât pentru motor sau pentru încălzire.
Utilizarea

produselor energetice pentru reducerea chimică și în procesele electrolitice și metalurgic se consideră a fi utilizare duală;

c) energia electrică utilizată în principal în scopul reducerii chimice și în procesele electrolitice și metalurgice;

d) energia electrică, atunci când reprezintă mai mult de 50% din costul unui produs, potrivit prevederilor din normele metodologice;

e) procesele mineralogice, potrivit prevederilor din normele metodologice.

(2) Nu se consideră producție de produse energetice:

a) operațiunile pe durata cărora sunt obținute accidental mici cantități de produse energetice;

b) operațiunile prin care utilizatorul unui produs energetic face posibilă refolosirea sa în cadrul întreprinderii sale, cu condiția ca acciza deja plătită pentru un asemenea produs să nu fie mai mică decât acciza care poate fi cuvenită, dacă produsul energetic refolosit ar fi pasibil de impunere;

c) o operație constând din amestecul - în afara unui loc de producție sau a unui antrepozit fiscal - al produselor energetice cu alte produse energetice sau alte materiale, cu condiția ca:

1. accizele asupra componentelor să fi fost plătite anterior; și
2. suma plătită să nu fie mai mică decât suma accizei care ar putea să fie aplicată asupra amestecului.

(3) Condiția prevăzută la alin. (2) lit.c) pct. 1 nu se va aplica dacă acel amestec este scutit pentru o utilizare specifică.

(4) Modalitatea și condițiile de aplicare a alin. (1) vor fi reglementate prin normele metodologice.

Norme metodologice:

82. (1) Pentru produsele energetice de natura celor prevăzute la art. 20616 alin. (2) din Codul fiscal, nu se datorează accize atunci când sunt livrate

operatorilor economici care dețin autorizații de utilizator 36

final pentru utilizarea produselor respective în unul din scopurile prevăzute la

art. 20620 alin. (1) pct. 2 lit. a), b) și e) din Codul fiscal.

(2) Intră sub incidența prevederilor alin. (1) și produsele energetice prevăzute la art. 20616 alin. (3) lit. h) din Codul fiscal, respectiv cărbunele și cocsul.

(3) Prevederile alin. (1) nu se aplică produselor energetice care sunt prezentate în ambalaje destinate comercializării cu amănuntul.

(4) Pentru produsele energetice prevăzute la alin. (1) și (2) livrate operatorilor economici care nu dețin autorizații de utilizatori finali se datorează accize calculate după cum urmează:

a) pentru produsele energetice prevăzute la art. 20616 alin. (3) din Codul fiscal pe baza cotelor de accize prevăzute de Codul fiscal;

b) pentru produsele energetice prevăzute la art. 20616 alin. (2) din Codul fiscal, altele decât cele prevăzute la art. 20616 alin. (3) din Codul fiscal, pe baza cotei de acciză aferentă motorinei.

(5) Operatorii economici care dețin autorizații de utilizator final beneficiază de regimul de exceptare de la plata accizelor atunci când produsele sunt achiziționate de la un antrepozit fiscal, de la un destinatar înregistrat, provin din achiziții intracomunitare proprii sau din operațiuni proprii de import ori sunt achiziționate de la un operator economic înregistrat potrivit prevederilor pct. 80.

(6) În cazul destinatarului înregistrat prevăzut la alin. (5), acesta trebuie ca înainte de efectuarea achiziției intracomunitare să dețină autorizație de utilizator final exclusiv pentru livrările către operatorii economici care dețin autorizație de utilizator final potrivit alin. (1). Produsele energetice transportate în stare vărsată prin cisterne, rezervoare sau alte containere similare, care fac parte integrantă din mijlocul de transport auto, pot fi livrate unui singur utilizator final, situație în care se aplică prevederile

pct. 90 cu privire la locul de livrare directă. Aceste prevederi pot fi aplicate și în cazul transportului de produse energetice în stare vărsată efectuat prin alte containere cu condiția ca deplasarea produselor să se realizeze către un singur utilizator final.

(7) Atunci când produsele energetice utilizate de operatorul economic care deține autorizație de utilizator final provin din achiziții intracomunitare proprii, acesta trebuie să dețină și calitatea de destinatar înregistrat. Autorizarea ca destinatar înregistrat nu intervine în cazul produselor prevăzute la alin. (2).

(8) Autorizațiile de utilizator final se eliberează de autoritatea vamală teritorială, la cererea scrisă a operatorilor economici.³⁷

(9) Cererea pentru obținerea autorizației de utilizator final se întocmește conform modelului prevăzut în anexa nr. 33. Cererea, însoțită de documentele prevăzute expres în aceasta, se depune la autoritatea vamală teritorială.

(10) În termen de 30 de zile de la înregistrarea cererii autoritatea vamală teritorială eliberează autorizația de utilizator final, dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

- a) au fost prezentate documentele prevăzute în cerere;
- b) administratorul solicitantului nu are înscrise date în cazierul judiciar;
- c) solicitantul deține utilajele, terenurile și clădirile sub orice formă legală;
- d) solicitantul a utilizat produsele energetice achiziționate anterior în scopul pentru care a obținut autorizație de utilizator final.

(11) Autoritatea vamală teritorială atribuie și înscrie pe autorizația de utilizator final un cod de utilizator, modelul autorizației fiind prevăzut în anexa nr. 34.

(12) După emiterea autorizației de utilizator final, o copie a acestei autorizații va fi transmisă și păstrată de către operatorul economic furnizor al produselor energetice în regim de exceptare de accize. În situația în care se consideră necesar autoritatea vamală teritorială poate păstra o copie a autorizațiilor de utilizator final emise.

(13) Deplasarea produselor energetice de la antrepozitul fiscal la utilizatorul final va fi însoțită de un exemplar pe suport de hârtie al documentului administrativ electronic, prevăzut la pct. 91.

(14) Atunci când produsele energetice sunt achiziționate de utilizatorul final prin operațiuni proprii de import, deplasarea acestor produse de la biroul vamal de intrare în teritoriul comunitar va fi însoțită de documentul administrativ unic.

(15) Deplasarea produselor energetice de la un destinatar înregistrat către utilizatorul final, atunci când nu se aplică prevederile aferente locului de livrare directă, va fi însoțită de un document care va conține aceleași informații ca exemplarul pe suport de hârtie al documentului administrativ electronic, al cărui model este prezentat în anexa nr. 40.1.

(16) La primirea produselor energetice utilizatorul final autorizat trebuie să înștiințeze autoritatea vamală teritorială și să păstreze produsele în locul de recepție maximum 48 de ore pentru o posibilă verificare din partea acestei autorități.

(17) Eliberarea autorizației de utilizator final este condiționată de prezentarea de către operatorul economic solicitant a dovezii privind constituirea unei garanții în favoarea autorității fiscale teritoriale, al cărei
cuanctum se va stabili după cum urmează:38

a) pentru produsele energetice prevăzute la art. 20616 alin. (3) și, respectiv, în anexa nr. 1 la titlul VII din Codul fiscal, garanția va reprezenta o sumă echivalentă cu 50% din valoarea accizelor aferente cantității de produse

aprobate;

b) pentru produsele energetice prevăzute la art. 20616 alin. (2), altele decât cele de la alin. (3) al aceluiași articol, din Codul fiscal, garanția va reprezenta o sumă echivalentă cu 50% din valoarea calculată pe baza accizei aferente motorinei, aplicată asupra cantității de produse aprobate.

(18) Garanția stabilită în conformitate cu prevederile alin. (17) se reduce după cum urmează:

a) cu 50%, în cazul în care operatorul economic își desfășoară activitatea cu produse energetice în ultimii 2 ani consecutivi, în calitate de utilizator final, fără încălcarea legislației fiscale aplicabile acestora, și a respectat, în ultimii 2 ani, destinația utilizării produselor energetice în scopurile înscrise în autorizațiile de utilizator final anterioare;

b) cu 75%, în cazul în care operatorul economic își desfășoară activitatea cu produse energetice în ultimii 3 ani consecutivi, în calitate de utilizator final, fără încălcarea legislației fiscale aplicabile acestora, și a respectat, în ultimii 3 ani, destinația utilizării produselor energetice în scopurile înscrise în autorizațiile de utilizator final anterioare;

c) cu 100%, în cazul în care operatorul economic își desfășoară activitatea cu produse energetice în ultimii 4 ani consecutivi, în calitate de utilizator final, fără încălcarea legislației fiscale aplicabile acestora, și a respectat, în ultimii 4 ani, destinația utilizării produselor energetice în scopurile înscrise în autorizațiile de utilizator final anterioare.

(19) Garanția poate fi sub formă de depozit în numerar și/sau de garanții personale, cu respectarea prevederilor pct. 108.

(20) Garanția poate fi deblocată, total sau parțial, la solicitarea operatorului economic, cu viza autorității fiscale teritoriale, pe măsură ce operatorul

economic face dovada utilizării produselor în scopul pentru care acestea au fost achiziționate.

(21) Garanția poate fi executată atunci când se constată că produsele achiziționate în regim de exceptare de la plata accizelor au fost folosite în alt scop decât cel pentru care se acordă exceptarea și acciza aferentă acestor produse nu a fost plătită.

(22) Autorizația de utilizator final are o valabilitate de un an de la data emiterii. Cantitatea de produse energetice înscrisă într-o autorizație de utilizator final poate fi suplimentată în situații bine justificate, în cadrul aceleiași perioade de valabilitate a autorizației.³⁹

(23) Operatorii economici care dețin autorizații de utilizator final au obligația de a transmite autorității vamale teritoriale emitente a autorizației, lunar, până la data de 15 inclusiv a lunii următoare celei pentru care se face raportarea, o situație privind achiziția și utilizarea produselor energetice, care va cuprinde informații cu privire la: furnizorul de produse energetice, cantitatea de produse energetice achiziționată, cantitatea utilizată/comercializată, stocul de produse energetice la sfârșitul lunii de raportare, cantitatea de produse finite realizate, cantitatea de produse finite expediate și destinatarul produselor, potrivit modelului prevăzut în anexa nr.

35. Neprezentarea situației în termenul prevăzut atrage aplicarea de sancțiuni contravenționale potrivit prevederilor Codului de procedură fiscală.

(24) Autoritatea vamală teritorială poate revoca autorizația de utilizator